

Rozhovor s osobnosťou mesiaca Angelou Gallovou

Angela Gallová sa narodila v meste Šaľa, kde bývala až do svojich ôsmich rokov. Potom sa rodina rozhodla presťahovať sa do mesta Rožňava. Tu vyštudovala strednú zdravotnícku školu. Po ukončení štúdia začala pracovať na dialyzačnom oddelení I. internej kliniky v Košiciach. O niekoľko rokov sa otvorilo dialyzačné stredisko v Rožňave, preto sa rozhodla pre prácu na tomto pracovisku. Po materskej dovolenke však spravila veľkú zmenu a prijala ponuku práce v diabetologickej ambulancii v Rožňave, kde pracuje už vyše 18 rokov.

Pani Gallová, čo vás priviedlo k štúdiu na zdravotnej škole a k práci zdravotnej sestry? Bol to odjakživa váš sen, alebo vás inšpiroval nejaký vzor?

Práca zdravotnej sestry sa mi páčila už od malička. V detstve som „liečila“ plyšové zvieratká, bábiky, psy i mačky. Na základnej škole som patrila do oddielu „mladý zdravotník“ a chodila som na rôzne súťaže prvej pomoci. Myslím, že keď som sa rozhodla ísť na zdravotnú školu, tak sa tomu nikto nečudoval a ani ma nikto neprehováral, aby som skúsila aj iné povolanie.

Venujete sa edukácii pacientov s diabetom. Čo je podľa vás najdôležitejšie v prístupe k pacientovi, ktorému bol práve diagnostikovaný diabetes?

Pri pacientoch, ktorým bol práve diagnostikovaný diabetes, treba vedieť veľmi citlivo podať všetky informácie. Často vidíme v ich očiach strach z neznámeho a u niektorých odmietanie choroby. Našou úlohou je presvedčiť ich, že **je lepšie naučiť sa žiť plnohodnotný život s touto chorobou ako bojovať proti nej**. Keď pacienta uistíme, že sa na nás môže kedykoľvek obrátiť s rôznymi otázkami vzhľadom na jeho život s diabetom a že mu budeme nápomocní, tak dokáže ľahšie prijať svoje ochorenie a aj obmedzenia vyplývajúce z neho.

Diabetes mellitus je chronické celoživotné ochorenie, s vašimi pacientmi sa stretávate dlhé roky, ste svedkami ich životných príbehov a premien. Ktorý pacient bol pre vás najväčšou výzvou?

Asi najväčšou výzvou bol pre mňa pacient so sluchovým postihnutím. Nepočul a rozprával veľmi nezrozumiteľne, preto sme museli úplne zmeniť formu a spôsob komunikácie, aby sme mu mohli pomôcť a pochopiť jeho potreby. Nakoniec sme to zvládli. Je sebestačný, dokáže si pichať inzulín a zmerať glykémie. K diétnemu režimu má síce ešte stále veľa otázok, ale postupne sa navzájom učíme, on od nás a my od neho.

Ako ovplyvnil COVID-19 starostlivosť o pacientov s diabetom v ambulancii, kde pracujete?

Počas prvej vlny koronavírusu sa u nás zavreli takmer všetky ambulancie. Naša ambulancia však fungovala naďalej, aj keď s obmedzeniami, veď diabetici predsa nemôžu zostať bez starostlivosti. Pri dodržaní všetkých pravidiel sa boj proti COVID-19 dá zvládnuť. Treba sa s ním jednoducho naučiť žiť

Pani Gallová, je o vás známe, že ste vynikajúco zorganizovaná a napriek vysokému pracovnému zaťaženiu vždy vítate pacientov s úsmevom. V čom spočíva tajomstvo vašej trpezlivosti, láskavosti a energie?

Nemyslím si, že som vždy plná energie a trpezlivosti, veď aj ja mám dobré i horšie dni, ale vždy sa snažím, aby som bola nápomocná v ambulancii pre našich pacientov a uľahčila im alebo pomohla zvládať ich veľakrát ťažkú situáciu.

Prezradte nám na záver niečo zo svojej životnej filozofie - čo vás naplňuje šťastím, ako relaxujete a kde dobíjate baterky?

Keďže sa v práci stretávam s množstvom ľudí, relaxujem najradšej v záhradke, alebo pri potulkách našimi krásnymi lesmi. V zime chodíme na lyžovačky s celou rodinou a v lete štartujeme s manželom motorky a spoznávame rôzne krásy nášho okolia. Najväčším šťastím pre mňa je však moja spokojná a zdravá rodina. Toto všetko mi dáva dostatok síl na moju každodennú neľahkú a hlavne psychicky náročnú prácu.

*Ďakujeme vám za rozhovor
Odborná redakcia DIA News*